

Минулого тижня наш воїн-земляк – доброволець АТО Олександр Максимчук з с.Неньковичі, який з вересня 2015 року безпосередньо перебуває в зоні бойових дій на Донеччині, отримав відпустку і на 15 днів приїхав додому. Відбуваючи заслужену побивку, 50-річний воїн завітав також і до редакції газети, щоб поділитися своїми враженнями від перебування в районі проведення АТО.

- На Донбас я поїхав добровольцем, бо по мобілізації мене скоріше б не взяли, адже маю гіпертонічну хворобу і 3 групу інвалідності, - починає розповідати Олександр. - Але всидіти вдома, коли на сході України війна, не зміг. Я ж - колишній десантник, маю 16 стрибків з парашутом. Тому, будучи патріотом своєї держави, 27 травня 2015 року добровільно пішов до війська. Пройшов спершу спецпідготовку на полігонах, затим - бойове злагодження у складі 43-го окремого мотопіхотного батальйону, куди й потрапив служити. З третього вересня перебуваю в зоні АТО (сектор "Б"). Зокрема, зараз наш батальйон стоїть в одній із найгарячіших точок Донбасу – біля селища Новгородське, що на горлівському напрямку. Від нашої передової до позицій бойовиків – як шапкою докинути – всього 700 метрів, тож, "сепарів" бачимо навіть без бінокля...

За словами Олександра Максимчука, у батальйоні він виконує обов'язки військового кухаря, хоч як сам зізнається, раніше до приготування їжі не мав ніякого відношення. Адже має суто технічну професію газоелектрозварювальника – у цій галузі він, до речі, є справжнім майстром – кращого спеціаліста за нього по зварюванню металів у районі і не знайти.

Боець АТО Олександр Максимчук: "Служу і воюю за український народ"

Проте, в житті трапляється всяке – тож в АТО йому випадково довелося стати кухарем.

- Якось дуже захотілося домашнього борщу – всім бійцям вже добряче надоїли тушонки і каші із сухпайків, - продовжує розповідати Олександр. - Поскілки дома мені не раз доводилось варити собі їсти, я й зготував хлопцям борщ – всім дуже сподобалось. Так з того часу й виконую обов'язки кухаря, тримаючи по чергово черпак з автоматом...

- Яку їжу найчастіше готуєте для бійців? – запитує у свого співрозмовника.

- Готую різну їжу, яку дозволяє приготувати наш продуктовий запас – перші, другі страви, а на третє, як правило, компот із сухофруктів або чай з печивом. Завдяки волонтерам харчами ми забезпечені достатньо, тож, є можливість годувати бойових побратимів нормальною їжею. Найчастіше, хлопці люблять борщ, суп та смажену або варену картоплю. А коронне моє блюдо – це український борщ. Щоб він був смачнішим, я не кидаю в нього м'ясну тушонку, як це, зазвичай, робиться в похідних умовах АТО, а стараюся обміняти у місцевих тушонку і консерви на справжнє м'ясо на кістці. Від нього і страва більш смачніша, і навариста. От і вся нехитра військова "кулінарія"...

Свою посаду Олександр Максимчук вважає не тільки важли-

вою, а й відповідальною, поскілки від харчування залежить стан бійців. Недарма ж є така поговорка в армії: "Добрий солдат – ситий солдат..." Тому й намагається на своїй пересувній польовій кухні готувати, завдяки своєму вигідному бартерному обміну продуктів з місцевими, якнайкраще і піднімати бойовий дух сослуживців смачною їжею. А відносно небезпеки, то вона так само підстерігає кухаря Максимчука, як і тих бійців, які були в окопах, адже вибухи ворожих мін, снарядів і "Градів" можуть накрити всіх однаково. Не обминалося також без поранень і втрат їхніх побратимів – але, як зазначає Олександр, завдяки близькості з ворогом, снаряди, в більшості, пролітали через них. Також, за словами його співрозмовника, нормальними він охарактеризував і відносини його батальйону з місцевим населенням, хто б там що не казав. А от стан ввіреної їхньому батальйону бронетехніки, озброєння та транспортної бази залишає бажати кращого.

- Забезпечення нас бойовою технікою було плачевним, - зазначає Олександр. - Практично все, що нам давали, були одні зломки і, буквально, через тиждень все це довелося відправляти назад в неробочому стані. А без цієї спецтехніки і озброєння ми там, по суті, були як смертники і слугували гарматним м'ясом. Умови проживання теж були не вельми – жили в блін-

дажах, які самі і копали та облаштовували. Зате, на 2-х метрах під землею було доволі тепло. Але не дивлячись на всі ці проблеми, за весь час перебування батальйону в АТО, наш підрозділ не здав жодну позицію і жодного разу не відступив. Декілька слів хочу сказати і про своїх отців-командирів. Комбат наш – справжній офіцер і хороший мужик, якого всі поважають. А от командир роти дозволяв собі бити солдат і навіть надівав на них наручники за найменший непослух. Такого в армії, тим більше на війні, не повинно бути... Себе я не вважаю якимось героєм і служу не заради грошей, земельної ділянки чи нагород, а тому, що я - патріот, який хоче віддати свій обов'язок Вітчизні. Одним словом, служу і воюю за український народ. Взаємін мені треба лише повага від людей – щоб знали і розуміли, що я пішов за них. Ось і все.

Розмовляв Сергій ТИШКОВЕЦЬ